

Americký sen Olšavy

Je tomu rok, co Olšava účinkovala v Českých Budějovicích. V publiku seděl i jistý pan Wicknick, Američan, který byl z moravského folklóru rázem tak nadšený, že nám na místě slíbil pozvání do USA. Spali jsme klidně, nabídka tohoto typu nám zněla příliš fantasticky. Nicméně, rok se s rokem sešel a pan Wicknick, nyní už pro všechny Fred, dostal svému slibu: Olšava na konci října skutečně odletěla do Dallasu.

První americkou noc a první americké dopoledne jsme strávili v tomto texaském městě. Po ránu se šťastnějším z nás (rozuměj těm, co měli správně situovaná okna hotelového pokoje) nabídl úžasný pohled na mrakodrapy, budovy ze skla a ocele, stříbrně a bronzově zbarvené, některé v klasických kvádrových konturách, jiné pak ozvláštěné asymetrickými prvky a sešikmenými plochami, to vše na pozadí svítání v sytých barvách. Myslím, že všichni jsme pocítili dojetí u malinké americké vlajky, prostě zapíchnuté v trávniku podél zatačky, kde byl zastřelen J. F. K. Co tomuto pomníčku chybělo na okázalosti, toho se mu dostávalo na působivosti....

V našem dalším putování jsme zamířili na východ, na Millcreek Farm. Bude to ten správný rodinný ranč? Uvidíme sídlo á la Dallas? Zatím hltavě sledujeme ubíhající krajinu (vždyť se zdržíme tak krátce – nic nám nesmí uniknout...) Moc toho ovšem ani při té největší ostražitosti spatřit nelze – obrovské vyprahlé prostory, občas nějaký dřevěný domek. S blížícím se cílem naší cesty se pohled na okolí stával „zelenějším“, a tedy radostnějším. Millcreek Farm pak naprosto kontrastovala s našimi představami. Kolem jezera se dodaleka prostíral lesopark. Uprostřed té krásné rezervace bylo jeviště (jak ho nejlépe připodobnit?, snad Valašským muzeem v přírodě), poblíž plál oheň, mezi stromy - stany, bydliště pro muže Olšavy (ale nesmějte se jim, protože ...) ... i pro milionáře!

Totíž – celá akce na farmě se konala pod záštitou jistého pana Crowa, na první pohled zcela prostě vyhlížejícího padesátníka, jak jsme však postupně zjistili, nesmírně zdatného podnikatele, mj. stavitele několika dallaských mrakodrapů. K nám se choval kamarádsky a skromně. Pan Crow pozval své přátele, známé a obchodní partnery na prodloužený víkend v přírodě. Pánská jízda! Ovšem – po americku, což neznamenal alkohol ani prostopášné ženy, ale sportovní a kulturní vyžití v přírodě, vypnuté mobily (!) – relaxování s přáteli. Údajně se na takové akci nikdy v minulosti neobjevily ženy, jenže sotva si lze představit Olšavu bez něžného pohlaví!

Stany s tím vším báječně ladily – pro businessmany znamenaly úžasné, romantické až *exciting* obydlí, zatímco mužské osazenstvo Olšavy by bezpochyby upřednostnilo včerejší hotelové bydlení de luxe. Dívčí složka si nestěžovala, spinkaly jsme v letní rezidenci pana Crowa, připomínající dům anglických lordů.

Vystoupení Olšavy se všeobecně moc líbila – a nás zase nadchl zpěv, jak ho provozovali shromáždění pánové při volné zábavě. Natlačili se ke klavíru a pěli s nevídanou chutí, nádhernými znělými hlasy a veskrze ukázkovou intonací. (Tak nevím, jak je to s tím „co Čech, to muzikant“ ...) Byly to nádherné večery, plné milých setkání.

Ostatně, i dny byly krásné. Zvláště pak ten, v němž nám příroda nadělila sluníčko a 27 °C, pan Crow pak bohatý program. Nicméně - jen mužům! Bez pardonu. Děvčata se mohou – třeba procházet. Děvčatům to ale přišlo líto, postupně se skamarádila s instruktory jednotlivých

atrakcí, takže celodenní bilance se víceméně kryla s činností pánů: střelba z koltu i luku, řízení motorek, a jako zlatý hřeb – jízda na koni pod vedením pravého texaského cowboye. Tak je vidíte, Evropanky, dočista zpřetrhaly x-letá pravidla elitního pánského klubu. (Mezi námi – nikdo neprotestoval, alespoň nahlas ne.)

Pan Crow se opravdu společensky rozmáchl. Pobytem na farmě totiž jeho pohostinnost nekončila. Naopak – vrcholná akce se konala v dallaském sídle Crowových, tak trochu zámku uprostřed krásné zahrady. Právě v zahradě jsme utrpěli mírný šok - to když se mezi stromy vynořila 5-metrová socha Lenina, za ním Gottwald, Stalin, ze záhonků vyrůstaly hlavičky Marxe a Engelse, zpoza keříku pak vystupoval náhrobek Mussoliniho. Pan Crow evidentně zbožňuje černý humor a recesi.

Počasi rázem změnilo naplánovanou zahradní slavnost v domácí party pro 300 pozvaných. Olšaváci hráli a tancovali v obývací místnosti, na plyšovém koberec, pod křišťálovým lustrem a v sevření koncertního křídla a knihovny s drahocennými svazky. (Četná fotoalba dokumentují šťastné chvíle rodiny, jejich přátele a návštěvy: kromě Olšavy tu už byl také např. George Bush.) Asi jsme tanečně zdatní – nic jsme nerozbili!

Pobyt Olšavy v Texasu byl krásný a nedlouhý – jako sen. Přivezli jsme si spoustu zážitků, hezkých vzpomínek a snad alespoň špetku toho vševládajícího amerického úsměvu (o němž si já osobně už vůbec nemyslím, že je strojený, ale vnímám ho jako odraz duše těch šťastných lidí, které jsme poznali). Přála bych nám všem, abychom si celé to příjemné rozpoložení dokázali uchovat co nejdéle!